

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

‘Ο Κορινιάν κι’ ο Ρασκάς έβλεπε έφυγαν απ’ τὸ μέγαρο τοῦ καρδιναλίου, σκέφτηκαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεοτάσουν καταλλήλως τὸ χαρμόσυνο γεγονός.

Μήτταν λοιπὸν σὸ πρῶτο κατηλιὸ τοῦ ἀντίκρουσαν. ‘Ο Ρασκάς ἐπειδὴ πεινοῦσε καὶ πρὸ παντὸς ἐπειδὴ διψοῦσε, παρήγγειλε δὺς μπουκάλια ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ τοῦ ‘Ανζοῦ κι’ ἄρκετους μεζέδες. ‘Ο Κορινιάν, ὄχι μόνον ἐπιδοκίμασε μὲ χαρὰ τὴν παραγγελία τοῦ Ρασκάς, ἀλλὰ κι’ ἀγκάλιασε μάλιστα τὴν ὠραία ὑπέρτρια πού τοὺς σερβίριζε, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἠβλε... νὰ τὴν εὐλόγησῃ...

Τέλος, ἀφοῦ τελείωσαν αὐτὰ τὰ προκαταρκτικὰ κι’ ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ «κουτσοπίπουν», ὁ Κορινιάν ρώτησε μὲ ζωηρότητα περιέργεια τὸν σὺντροφό του:

—Δὲν μοῦ λές, τελοσπάντων, πού ἄρπαξες αὐτὴ τὴν περιφημὴ πλῆγὴ σου;

—‘Α, καλά πού μ’ ἔκανες νὰ τὴ θυμηθῶ! εἶπε ἀπλᾶ ὁ Ρασκάς.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι, σήκωσε ἀφέλεστα τὸ ματικὶ του. Πῆρε κατόπι μιά θρεμένη πετοῦτα, ἔτριψε τὴν πλῆγὴ τοῦ δυνατὰ καὶ σὲ λίγο ξεφανίστηκαν καὶ τὰ αἵματα κ’ ἡ «πλῆγὴ» του!

‘Ἦταν πλῆσθὴ, λοιπὸν... Ζωγραφισμένη μὲ κόκκινη μπογιὰ! ‘Ο Κορινιάν ἔμεινε ἀναυδός... Αὐτὸς ὁ διαβολο-Ρασκάς ἦταν πρὸ διαβολός καὶ πρὸ πανούργος, ἀπὸ ὅσο τὸν νόμιζε ὡς τότε!

‘Αλληλο-εξέφρασαν τὰ συχαρητήρια τὸν ἀμοιβαία, ἀδειασαν ἄλλα δὺς μπουκάλια ἀκόμη, πλήρωσαν, ὁ Κορινιάν εὐλόγησε τὴν ὑπέρτρια γιὰ ἄλλη μιά φορά ἐπίσης καὶ τέλος ἔγνηκαν σὸ δρόμο.

—Λοιπὸν, ἀδελφε Κορινιάν, τὰ εἶπαμε: ‘Εσὺ στὴν πύλη Σαίν-Ντενύ, ἐγὼ στὴν πύλη τῆς Μοντιάρτρης καὶ ὅποιος ἀπ’ τοὺς δὺς μᾶς πᾶσιν τὸν Τραγκαβέλ θὰ εἰδοποιῆσῃ καὶ τὸν ἄλλον! Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, ἀδελφε Ρασκάς... Κ’ οἱ δὺς μαζὺ πρέπει νὰ πάρουμε τὴ δόξα. Λοιπὸν, ὄρεσοῦνὰρ γιὰ αὐριο!... Πᾶω σὸ μοναστήρι νὰ προετοιμαστῶ καὶ νὰ προσεχηθῶ λιγάκι!

—‘Ορεσοῦνὰρ, ἀδελφε Κορινιάν!... Κ’ ἐγὼ θὰ τραβῆξω ἴσα γιὰ τὸ σπίτι μου... Πρέπει νὰ προετοιμαστῶ γιὰ αὐριο κι’ ἐγὼ καὶ νὰ ἐκεουραστῶ λιγάκι ἀπ’ τὴς τόσες συγκινήσεις!

Χώρισαν. ‘Ο ἕνας ἔστριψε ἄριστερα κ’ ὁ ἄλλος δεξιὰ.

Μὰ μισὴ ὥρα ἀργότερα κ’ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς λοξοδρομίες ὁ κανένας τους, θρέθηκαν ἀντιμέτωποι κ’ οἱ δὺς τους μπρὸς σ’ ἕνα ἀπόμερο καὶ κακόκοφημο κατηλιό: ‘Ἐκεῖ μῆσα, μποροῦσε κανένας καὶ χαρτιὰ νὰ παῖξῃ καὶ νὰ φάῃ, καὶ νὰ πιῇ καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ!

Πιασμένοι «στὰ πράσσα» ἀμοιβαία, οἱ δὺς κατεργόρηδες συνάδελφοι, κόμπιασαν στὴν ἀρχὴ κ’ οἱ δὺς τους. ‘Υστερα ὁ Κορινιάν εἶπε μὲ σαρκασμὸ:

—Ὅστε ἐδῶ λοιπὸν συνηθίζεις νὰ προετοιμάζεσαι καὶ ν’ ἀναπαύεσαι ἀπ’ τὴς συγκινήσεις;

—Κ’ ἑσένα ἐδῶ εἶνε τὸ μοναστήρι σου, γιὰ νὰ προσεῦχαι; ἔξωφάνισε κ’ ὁ Ρασκάς μὲ τὸν ἴδιο σαρκασμὸ.

Γέλασαν. Καὶ μήτταν χειροπιαστοὶ καὶ πρόσχαροι μῆσα...

Στὸ κατηλιό αὐτὸ ὑπῆρχαν καὶ ὠραίες χορευτρίες.

‘Ο Ρασκάς στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά χαριτωμένη Παρισινὴ καὶ τὴν ἔτριψε μὲ τὰ μάτια. Μὰ ὁ Κορινιάν τὸν ἄρπαξε ἀπ’ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὺντροφε, πρῶτα πίνει ὁ κόσμος. Κ’ ὕστερα, ὕστερα... θάζει χέρι καὶ σὸ ψητὸ!

‘Ο Ρασκάς τὸν ἀκολούθησε πρόθυμα σ’ ἕνα τραπέζι. Κάθησαν κ’ ἄρχισαν τὸ φαγοπότι...

‘Η παγίδα λοιπὸν ἦταν στημένη στὰ γερὰ. ‘Ο Ρισελιέ ἤφερε πᾶντα νὰ κἀνὴ τὴς δουλειῆς του, πρὸ οἴγουρες καὶ πρὸ ἀποτελεσματικῆς. Διέταξε νὰ κλεισοῦν ὅλες ἡ πύλες τῶν Παρισίων καὶ νὰ μείνουν, ἀνοιχτοί—γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ πληθυσμοῦ—μόνον ἡ πύλες Σαίν-Ντενύ καὶ Μοντιάρτρης.

‘Αλλὰ γι’ αὐτὲς ἦταν ἡσυχος. Στὴ μιά θὰ παραμύθωνε ὁ Κορινιάν νὰ στὴν ἄλλη ὁ Ρασκάς...

Τὴν ἐπομένη, ὁ Τραγκαβέλ—ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὲς ὥρες τῆς

νύχτας του, διηγούμενος στὸν Μωλοῦ καὶ στὸν Μονταριὸλ τὸ δόνειρο πού εἶχε δῆ ἔμπροσθεν τὸ μέγαρο ντὲ Γκιζ—ἔγῃκε ἀπ’ τὸ Παρίσι. Προτίμησε τὴν πύλη τῆς Μοντιάρτρης γιὰ νὰ βῆ, γιὰτὶ ἀπὸ κεῖ ἦταν πλησιέστερη ἡ ἑσπαιλὶ τοῦ Σαλαί σὸ Σαίν-Λαζάρ.

Πῆγαινε καθάλας στὸ ἄλογο του. Πλησίαζε μεσημέρι. ‘Ενας ὁμορφος ἀνοικιᾶτικὸς ἤλιος χαμογελοῦσε ἀπάνω στὸν γαλάζιο οὐρανὸ. Μιά παράξενη χαρὰ, ἔκανε τὴν καρδιά τοῦ Τραγκαβέλ νὰ σκιρτάει. Τὸ μακρὸ σπαθὶ τοῦ χτυποῦσε ρυθμικά, στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου.

‘Ω, μ’ αὐτὸ τὸ σπαθὶ τοῦ ἦταν θὰ κατακτοῦσε σὲ λίγο τὴ φιλία καὶ τὴν ἐκτίμησι τῆς ‘Ανναίτος...

‘Ὅσο γιὰ τὸν ἔρωτά της, αὐτὸς θὰ ἐρχόταν μόνος του ἀργότερα!

Σ’ ἤμεινε ἀκριβῶς μεσημέρι, ὅταν κατέθηκε ἀπ’ τὸ ἄλογο του, μπρὸς στὴν ἑσπαιλὶ τοῦ Σαλαί: ‘Ἦταν ἡ ὠριωμένη ὥρα.

‘Ο Σαϊμπριάκ εἶχε κινήσει κ’ αὐτὸς γιὰ τὴν ἑσπαιλὶ τοῦ Σαλαί, ὑγιαινοῦντας ἀπ’ τὴν πύλη Σαίν-Ντενύ. ‘Ἦταν, ντυμένος μὲ τὴ στολὴ τοῦ καρδιναλοῦ καὶ καθαλλίκευε τὸ εὐνοῦμοιο ἄλογο ἐκεῖνου. ‘Ο Ρισελιέ τοῦ ὑπέδειξε νὰ πᾶ ἀπ’ τὸ μέρος τῆς πύλης Σαίν-Ντενύ, γιὰτὶ ἦταν πρὸ ἀνοιχτῆ, χέριτ σκεδὸν ἡ ἔκτασις ὡς τὴν ἑσπαιλὶ κ’ εἶσι θὰ τὸν ξεγούριζαν ἀπὸ μακριὰ ὅτι ἦταν ὁ «καρδιναλιός», ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐπαύλειος!

‘Ο Σαϊμπριάκ, κάθε στιγμὴ καὶ κάθε λεπτὸ ἀγωνιοῦσε. Πέριμενε νὰ δεχτῆ ἀπὸ πουθενὰ καμιά μὴ σφαῖρα δολοφονικῆ, προσωριμῆν βέβαια γιὰ τὸν Ρισελιέ κ’ ὄχι γι’ αὐτὸν τὸν ἴδιο... Ποῖός θὰ ἐξεχώριζε ἀπὸ μακριὰ, ἔτσι κάτω ἀπ’ τὴν λεοντὴ τοῦ καρδιναλοῦ κρυβόταν ἕνας ἀπόδος... θαραῖνος, ὅπως ὁ Σαϊμπριάκ;

‘Ὅσο, χωρὶς θέβαια ν’ ἀναφέρῃ τίποτα στὸν καταχθόνιο κύριο του, εἶχε φροντίσει ὁ φτωχὸς Σαϊμπριάκ νὰ πάρῃ μερικὰ προφυλακτικὰ μέτρα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ δερματός του. Εἶχε στειλεῖ δηλαδὴ προηγουμένως δέκα ἐμπιστοὺς ἐφιπποῦ ἀνθρώπους του, οἱ ὅποιοι ἔστησαν κατεπὶ κοντὰ στὴν ἑσπαιλὶ τοῦ Σαλαί, ἔτοιμοι νὰ τρέξουν σὲ θάψαια τοῦ Σαϊμπριάκ, μόλις ἐκεῖνος ἔβλεπε τὸν κινδῶνο καὶ τοὺς καλοῦσε...

Γι’ αὐτὸ, ὅταν πλησίαζε πειὰ σὸ μοναστήρι τοῦ Σαίν-Λαζάρ—πλάι στὴν ἑσπαιλὶ τοῦ Σαλαί—ἔβγαλε ἕνα στυγαγιμὸ ἀπεριγραπτῆς ἀνακουφισίας: Ὅτε καμιά σφαῖρα δολοφονικῆ εἶχε δεχτῆ ἐντωμεταξὺ καὶ συγχρόνως ἀντίκρουσε τοὺς δέκα ἐμπιστοὺς του, πλάι στὰ τεῖχη τοῦ μοναστηριοῦ!

‘Αν τώρα κατασκόπευε κανεὶς τὴν ἑσπαιλὶ τοῦ Σαλαί καὶ τὰ τριγύρω τῆς μέρῃ, θάβλεπε τὰ ἔζη: περιέργια: ‘Ο Τραγκαβέλ εἶχε φτάσει ἐκεῖ...

‘Ο Σαϊμπριάκ εἶχε φτάσει σκεδὸν ἐκεῖ... ‘Ο Μονταριὸλ ἦταν ἐκεῖ... ‘Ο Ρασκάς κ’ ὁ Κορινιάν, πρὸ ἀνυπόμονοι—καὶ ἔξερνοτας τὸ ραντεβῦ τῆς ‘Ανναίτος καὶ τοῦ Τραγκαβέλ—

ἔβγαιναν φύγει ἀπ’ τὴς πύλες τους καὶ τριγύριζαν στὰ γύρω τῆς ἐπαύλειος μέρῃ... Οἱ δέκα ἐμπιστοὶ τοῦ Σαϊμπριάκ ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ ἐπίσης, ἔτοιμοι νὰ τρέξουν πρὸς τὴν ἑσπαιλὶ...

‘Ο Κορινιάν μάλιστα εἶχε ξεκινήσει ἀπ’ τὸ σὺθαμπο γιὰ νὰ μὴ τοῦ ἐφεύγῃ τίποτε, καθάλας σ’ ἕνα ζωντανὸ τὸ μοναστήρι.

Στὸ δρόμο ἀντίκρουσε ἕνα σκιάτρο. ‘Ἦταν τόσο ἀπᾶσις, ὅστε ὁ καλόγηρος—κατάσκοπος φοβήθηκε. Σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω... ‘Ἰσως θάταν, καλύτερα γάπαρνε μαζὺ ἰου καὶ τὸν Ρασκάς...

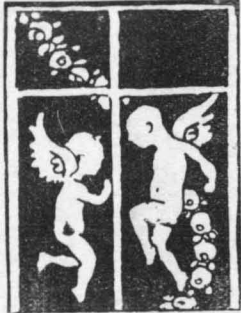
‘Αλλὰ ὄχι, ὄχι, διάβωλε! Τί νὰ τὸν κἀνὴ τὸν Ρασκάς; Γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃ τὴ μισὴ δόξα τῆς δουλειᾶς; Καλύτερα... νὰ ζωντανέυει τὸ σκιάτρο καὶ νὰ τὸν ἔτριωγῃ!...

Μῆσα στὴν ἀθῶσσα τοῦ Ἰσογειοῦ τῆς ἐπαύλειος τοῦ Σαλαί θρικόταν ἀπ’ τὴς δέκα ἡ ὥρα τὸ πρῶτ καὶ περίμενε ἡ ‘Ανναίτ ντὲ Λεσαρ!

Τὴν προηγουμένη θραδὰ, καὶ κατὰ τὴ μιά ἡ ὥρα, ὕστερα ἀπ’ τὰ μεσάνυχτα, ἡ ‘Ανναίτ εἶχε δεχτῆ τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀγγελοφόρου, τὸν ὁποῖο τῆς ἔστειλε ἐπείγοντας ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέξ.

‘Ο ἐφιππος αὐτὸς ἀγγελιαφόρος, ἔδωσε μιά λιγὸλογὴ σημείωσι στὴν ‘Ανναίτα, στὴν ὅποια ἦσαν γραμμένα τὰ ἔζη:

‘Ο ὑψιότερος γραμματικὸς ΤΟΥ, εἰδοποίησε σήμερα τὸν Σαλαί, ὅτι

Πρεσβωπισημένη έτοι ή 'Αννας και έξροντας ότι ό καρδινάλιος θά πήγαινε μέσος του ήν έπομένη εκεί, σηκάθηκε πολύ νωρίς, έκνευρισμένη άπ' τήν άτυπομονησία της.

Στις έξι ή ώρα κιάλας, θρισκόταν μέσα στην έρημηκή έκειν ή Έπαυλι του Σαλαί. Έγκασασάθηκε στή μεγάλη αίθουσα. Δειξιά της κι' άριστερά της όπτηρχαν δυό πόρτες, τις όποιες άνοιξε. Τά δυό μικρά δωμάτια, στα όποια όδηγοσαν αυτές ή δυό πόρτες, ήσαν έρημα. Δέν ήταν κανένας μέσα.

Βεβαιωμένη πειά τί ήταν όλομόναχη της στην Έπαυλι ή 'Αννας, τράθηξε τό σπαθί της, τό λύγισε γιά τά δοκιμάση τί σερεθιτά του και τό άκούμπησε ύστερα άπάνω στό τραπέζι. Ήταν γλωμη. Τά μαύρα μάτια της ήμας, φανέρωναν—μέ τις άσπραές τους—τήν άκαμψη, τή φοβερή άπόφασί της...

Φορούσε στολή ήπιαστική, ή όποια της άφινε κάθε έλευθερία στις κινήσεις του κορμιού της. Κι' έβρινα τώρα σάό κατάφλη της πόρτας, φωτισμένη όλόκληρη άπ' τόν ήλιο, λυγερόκορμη κι' άγέρωχη, περιέμειν τήν κρίσημ σιγνή μέ τά μάτια της προσηλωμένα στην έρημηκή έκταση πού ξαναοιόταν μπροστά της.

Έαφικνά, σκίτησε. Είθε τόν Ρισελιέ πού έρχόταν έπιφάνει.

—Νάτος! μουρμούρισε.
Κάρφωσε τώρα άπάνω στόν μιστό καρδινάλιο βλέμματα γεμάτα έλόγες. "Ω, τίποτα δέν θά ήν έμπόδιζε πειά, νά μονομαχήση μαζί του, νά τόν σπαράξη μέ τό σπαθί της και νά ξεχύση τό μίσος της μαζί μέ τό αίμα του!

Και λαχταρισμένη, μηκέ πάλι στην αίθουσα ή 'Αννας, "Ανοιξε και πάλι τις πόρτες δεξιά κι' άριστερά της και θεσπαιώθηκε "ανά ότι ήσαν άδεια τά πλαινά δωμάτια. 'Ανέμισε τό σπαθί της άρκετές φορές, παίζοντας μ' αυτό—λές κ' ήθελε ένα του πάρη τόν άέρα προκαταβολικά—κι' άφού κατόπι τό κύτταξε μέ μιά άλλόκοτη ματιά, τό άκούμπησε πάλι άπάνω στό τραπέζι.

"Επειτα, σταύρωσε τά χέρια της και περιέμειν...

Τά χείλη της ήσαν μισανοιχτά. Τό στήθος της άνασηκωνόταν από συγκίνησι κι' από προσδοκία. Κ' οι βίαιοι παλμοί της καρδιάς της, έμοιαζαν μέ τυμπανοκρούσια θανάτου:

—Θά τόν σκοτώσω! μουρμούριζε. "Η, θά μέ σκοτώση... "Αν πεθάνω έγώ όμως, τότε θά ρηθ ό Τραγκαθέλ νά συνεχίση τή μονομαχία, μ' αυτό τό ίδιο τό σπαθί μου!

'Ανατριχίασε. Και ξαναφιθύρισε:

—'Αραγε, θάρρη;... Μά τ' είνε αυτός ό Τραγκαθέλ, έπιτέλους;... Γιατί έχω τόση έμπιστοσύνη σ' αυτόν, ένώ όλα, όλα δείχνουν ότι είνε κατάσκοπος τό καρδινάλιου;... Θά ρηθ, όμως;... Και γιατί ό Ρισελιέ ήρθε τόσο νωρίς, ένώ ό Τραγκαθέλ όφτε φάνηκε καν άκόμη;

Μιά τρομερή όνοψία την έπιασε. Την 'δία στιγμή, άκουσε έντελώς κοντινόν πειά τόν θηματισμό του άλόγου. "Άκουσε τόν ήπεια νά καταβαίνει άπ' τή σέλλα και νά δένη τό άλόγο του. "Επειτα άκουσε τά θήματά του, καθώς διαβαίνει τό προαύλιο.

"Η καρδιά της σφυροκοπούσε σφοδρά:

—Νάτος!... 'Ο Ρισελιέ! μουρμούρισε. Κι' έρχεται μόνος του! Θαυμάσια...

Μιά σκιά, ή σκιά του μιστού καρδινάλιου πού πλησίαζε, φάνηκε τώρα στό κατάφλη της πόρτας... Τήν έρχινε ό ήλιος, μισό μέτρο μπροστά άπ' τό κορμί τό όποιο άνηκε...

Ναι, μισό δευτερόλεπτο άκόμα και θά φαινόταν τό κορμί του καρδινάλιου...

"Η 'Αννας, γλωμη πειά άπ' τήν άνέκφραστη συγκίνησί της, έκλεισε τά μάτια της, άπλωσε τό χέρι της και χούφτασε τό σπαθί τό άκούμπησιμένο στό τραπέζι...

Κι' άνοιξε τώρα τά μάτια της και τά προσήλωσε θαρρετά στό πρόσωπο του καρδινάλιου...

Μά αυτά τά μάτια της, γλάρωσαν τότε από κατάπληξι... Και τά στεγνά της χείλη, μουρμούρισαν ανατριχιασμένα:

—'Ο Σαιμπριάκ!

"Η φρίκη της, ή κατάπληξι της, δέν προερχόταν από τρόμο... "Οχι!... Προερχόταν άπ' τήν έξηξ φοβερή ύποψία, ή όποια πέρασε άσπρατικά άπ' τό μυαλό της:

—Δέν ήρθε ό Ρισελιέ!... "Ηρθε ό Σαιμπριάκ, ντυμένος μέ τή στολή του Ρισελιέ!... Γιατί;... Γιατί προδόθηκαν οι σκοποί μου!... Και ποιάς είνε ό πρόδοτης;... Ποιάς άλλος... Ω, ποιάς άλλος άπ' τόν Τραγκαθέλ;

'Ο Σαιμπριάκ είχε άπολιθωθί κι' αυτός από κατάπληξι. Μέ τήν πρώτη του ματιά είχε άντιληφεί κι' αλ'ότι, ότι 'Α νεαρός ήπιοτής πού στεκόταν μέ τό σπαθί στό χέρι άντικρό του, ήταν ή 'Αννας!...

Κι' άγωνιούσε ως τά κατάθασα της ψυχής του ό Σαιμπριάκ, γιατί δέν ήξερε τί μπορούσε νά σημαίνει αυτή ή άπροσδόκητη συνάντησι του μέ τήν 'Αννας νά Λεσπάρ ντυμένη άνδρικά... 'Ο καρδινάλιος τόν έστειλε στόν κώμητα ντέ Σαλαί, κι' άντίς νά θρή τόν Σαλαί ό Σαιμπριάκ, έβρισκε ένσηπλη τήν 'Αννας και σε παράξημ μεταμφίσει μάλιστα!...

Γιατί;... Τί ήθελε ό Ρισελιέ;... Τί ζητούσε από αυτόν;... Και τί ήθελε ό Σαλαί;... Και τί ζητούσε άπ' όλους αυτούς ή 'Αννας;... Και γιατί έξεπλάγη τόσο πού τόν άντίκρισε, ένώ δέν θά παραξενεύονταν άσφαλώς, άν άντ' κρυζή τόν καρδινάλιο;

Σχεδόν άμέσως όμως, έλες αυτές ή άπόρτες του Σαιμπριάκ πνίγηκαν άπ' τήν κυριαρχική φωνή του πάθους του πρής τήν 'Αννας. Και κυττάζοντας τήν μέ φλογερά μάτια, σκέφτηκε:

—Μά τό Θεό, ότιδίοποτε κι' άν ήθελε ό έκλαμπρότατος, έγώ δέν έννοώ νά χάσω αυτή τή σπανία εύκαρία!... 'Αφού θρήκα έδώ τή λατρευτή μου, θά τήν πάρω γιά τόν έαυτό μου και μόναχά γιά τόν έαυτό μου!

Σφύριξε δυνατά, άμέσως. Οι δέκα μισθοφόροι του, πού παραμόνευαν πιά πέρα, θά του χρησίμευαν τώρα γιά τήν άπαγωγή της 'Αννας, άφού δέν παρουσιάστηκε άνάγκη νά τόν ύπερασπισούν από καμιά επίθεση.

Και τραβώντας τό σπαθί του προχώρησε μέσα στην αίθουσα.

"Η 'Αννας, ξεφευγοντάς τον, έτρεξε πρής τή δεξιά πόρτα. "Εκανε νά τή άνοιξη, μά—άλλόκοτο!—ή πόρτα δέν άνοιξε, τή φορά αυτή!... Πήδησε πρής τήν άριστερή, μά κι' αυτή τά 'δία!... Ποιάς είχαν μπη έντωματά από άλλου, σ' αυτά τά δυό δωμάτια κι' είχαν κλειδώσει από μέσα τις πόρτες;... Μυστήριο!

Μυστήριο, αυτό!... 'Αλλά ή πρόθεσις, ό σκοπός αυτού του διαθήματος τών άγνωστων, ήσαν όλοφάνερα... Δέν ήσαν καθόλου μυστήρια, ό σκοπός των: "Ηθελαν, άπλούστατα, νά άπομώφουν τήν 'Αννας, νά τήν κόψουν κάθε διέξοδο σωτηρίας και φυγής και νά τήν άφήσουν άνυπεράσπιστη στή διάθεση του διώκτου της.

"Ο Σαιμπριάκ, λαχταρισμένος άπ' τή λαχτήρα του τυποθητική μπρής στην πόρτα και τήν έμπόδιζε τώρα κάθε ύποχώρησι. "Η 'Αννας ύψωσε άγέρωχα τό κεφάλι της, σά νά περιφρονούσε τούς άγιώστους εκείνους άτιμους, οι όποιοί της είχαν στήσει αυτή τήν παγίδα. Κι' έτοιμάστηκε, μέ τό σπαθί χουφτωμένο άπορασιατικά στό χέρι της, νά έπιθεθί έναντιον του Σαιμπριάκ, άδιαφορώντας γιά τά αποτελέσματα μιάς τόσο άνησις μονομαχίας...

Γοργός καλπαμαζός πολλών άλόγων, άκούστηκε τότε έξω στην αλλη. Είχαν άκούσι τό συνηματικό σφύριγμα του Σαιμπριάκ οι μπάθοι του κι' είχαν καταφθάσει μέ τά σιλιέτια τους στό χέρι κι' ούρλιάζοντας:

—Διατ' έτε, κύριε θάρωνε!... Ποιάς κίνδυνος σ'άς άπειλεί;

—'Ε, ήουχάστε! δίκαια έπιτακτικά ό Σαιμπριάκ. Μπορείτε νά δείχνετε τήν προθυμία σας και μέ λιγώτερο θόρυβο!... Φυλάξτε αυτό τήν αλλη και περιμένετε νά σ'άς καλέσω!

"Η 'Αννας, έλπίνοντας τό μάταιο κάθε άντιτάσεως, έθβαλε τό σπαθί της στή θήκη. Και χαμογελώντας ύστερα μέ άπεργραπτή πίκρα, ψύθιρισε:

—Αυτός ό Τραγκαθέλ, έξέρι και όργανώνει θαυμάσια τις προδοσίες του και τις παγίδες του!

'Ο Ρασκάς τήν έβρωγε μέ τά μάτια...

Ὁ Σαϊμπριάκ ἄκουσε τὸ ψιθυριστὸ τῆς λόγια, ἀλλὰ δὲν κατάλαβε τὴν σημασία τους. Ἄδιαφόρησε, ἀλλωστε. Καὶ πλησιάζοντάς τὴν περισσότερο, τῆς εἶπε κοιμισμένους ἀπὸ συγκίνηση:

—Ὅταν κρατῶσατε τὸ σπαθὶ στὸ ἀέρο σας χέρι, μὲ θαμπάσατε μὲ τὴν μεγαλειώδη ὠμορφιά σας!... Ἐμοιάζατε μὲ ἀρχάγγελον ἀπειλητικὸ!... Μὰ ποῖον νομίζατε ὅτι θὰ θῆρε ἔδω; Ποῖον σκοπεύατε νὰ σκοτώσετε;

Κατάφυγρη, μ' ἔκφρασι περιφρονησέως θαθεῖας ἡ Ἄναια, ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς, ἔπιασε τὸν κόκκινον καὶ πολυτελῆ καρδινάλιο μανδύα τοῦ Σαϊμπριάκ κ' εἶπε:

—Γιατὶ φορᾶτε τὰ ράσα τοῦ Ρισελιέ!... Ποῖος ὁ σκοπὸς σας; Ἐκτός ἂν σᾶς προβίθασε σὲ καρδινάλιο, ὁ πατρίσχυρος ἀφέντης σας!

Ὁ Σαϊμπριάκ φρικίασε. Μὲ κινήσεις λυσσασομένης ξεντύθηκε τὸν καρδινάλιο μανδύα, τὸν πέταξε σὲ μιὰ γωνιά κ' εἶπε:

—Κατάλαβα, δεσποινίς!... Τὸν Ρισελιέ θέλατε νὰ σκοτώσετε!... Μ' αὐτὸν θέλατε νὰ μονομαχήσετε!... Πόσο εἶστε ὠραία! Σᾶς προσφέρω τὸ στήθος μου, δεσποινίς, ἂν σᾶς χρειάζεται ἕνα στήθος γιὰ νὰ τὸ τρυπήσετε μὲ τὸ σπαθὶ σας. Σᾶς προσιδοποιῶ ὅμως, ὅτι σ' αὐτὸ τὸ στήθος ὑπάρχει μιὰ καρδιά πού σᾶς λατρεύει!... Δὲν εἶνε στήθος ἔγχροῦ, τὸ στήθος μου!

Ὁ πόθος ἐξεχίλιζε κ' ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστά του χεῖλη κ' ἀπὸ τὰ φλογερά του μάτια...

Ἡ Ἄναια δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μορφοσμο περιφρονησέως. Ὁ Σαϊμπριάκ τὸ ἀντέληφθη. Πόνεσε:

—Δυστυχῶς, οὔτε κἀν μὲ μισεῖτε! στέναξε. Μὲ περιφρονεῖτε, μονάχα!... Εἶμαι κατώτερος τοῦ μίσους σας... Δὲν μὲ θεωρεῖτε ἄξιον, οὔτε γιὰ νὰ μὲ μισήσετε ἀκόμα! Λαχάνιας. Τὰ κόκκινὰ μαλλιά του φρικιούσαν. Ἄρχισε νὰ τραυλιάζει:

—Εἶμαι... ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ... Σᾶς λατρεύω... Κάνενας ἄλλος...

—Ἐμπρός! διέκοψε ψυχρὰ ἡ Ἄναια, Κάνενας, Κάνενας τὴ δουλειά σας... Ὁ καρδινάλιος περιμένει τὴν ἀναφορά σας! Περιμένει τὸ δελτίο τῆς κατασκοπείας σας!

Δέχτηκε κατὰσθη τὴ φριχτὴ προσβολή, ὁ Σαϊμπριάκ. Γιὰ λίγες στιγμὲς ἔμεινε βουθὸς καὶ κλονιζόταν. Ἐπειτα τὸν ἔπιασε μιὰ ἀπερίγραπτη λύσσα. Ἡ γαλῆνια περιφρόνησι τῆς Ἄναιας, ἦταν τὸ μόνον πρᾶγμα στὸν κόσμον, τὸ ὁποῖο δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῆ καθόλου.

Κι' εὐχήθηκε, σὲ μιὰ στιγμή ἀπογνώσεως, νὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὸ μῖσος τῆς τουλάχιστον, ἂν ὄχι τὴν ἀγάπη τῆς!

—Θὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μὲ μισήσετε! τραύλισε κατὰχλωμος.

—Ὅχι! Ἐγέννησε μὲ τὸ κεφάλι τῆς, ἡ Ἄναια.

—Ναί!... Ναί!... μούγκρισε πονεμένος, ὁ Σαϊμπριάκ. Αὐτὸ τὸ σπαθὶ ποῦ ἔχετε στὴ μέση σας, θὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ τὸ ὑψώσετε ἐναντίον μου!... Θέλω νὰ δῆτε τὸ χρῶμα τοῦ αἱματός μου, τὸ ὁποῖο φλογίζεται ἀπ' τὴ λατρεία μου γιὰ σᾶς!

Ἡ Ἄναια, μὲ τὴν ἴδια ψυχρὰ καὶ βουθὴ ἔκφρασι περιφρονησέως, τράθηξε ἀμέσως τὸ σπαθὶ τῆς, τῶσπασε στὰ δύο, χτυπώντας τὸ ἀπάνω στὸ λυγισμένο γόνατό τῆς καὶ πέταξε πὸ πέρα τὰ κομμάτια του...

Ὁ Σαϊμπριάκ, ἔκρουσε τὸ πρόσωπό του στὰ χεῖρα του. Ἐνας λυγμὸς τῆσε σπαμωδικὰ τὴς φλέβες τοῦ λαιμοῦ του.

Ἐπιπλέον φθόγγος. Τὰ μάτια του ἀκόνησαν ἀγριεὶς φλόγες. Καὶ μούγκρισε:

—Ὅχι!...Δὲν θὰ πεθᾶνω ἀπὸ ντροπή, καὶ μὲ νεκροθάπητη μου τὴν περιφρόνησί σας... Θὰ πεθᾶνω, προτιμῶ νὰ πεθᾶνω ἀπ' τὴ θλίψι μου γιὰ τὸ μῖσος σας!... Ἐκτός, ἂν...ἐκτός ἂν κατορθώσω νὰ ποδοπατήσω, τὸ μῖσος σας αὐτὸ!

—Ματαιοπονεῖτε! εἶπε ἀπλᾶ ἡ Ἄναια. Δὲν θὰ σᾶς μισήσω πτέ μου!

—Θὰ μὲ μισήσετε! βρυχήθηκε ὁ Σαϊμπριάκ. Θὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ!... Ἔξερτε κάτι!... Ἡ μητέρα σας...

Καὶ σταμάτησε λαχανιασμένος, διακόζοντας. Κάποια φρίκη

θόλωσε τότε τὸ καθάριον βλέμμα τῆς Ἄναιας. Σκίτησε ἀπὸ λαχάρα καὶ φώναξε:

—Λοιπὸν!... Τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀναφέροντας τὴ μητέρα μου; Ὁ Σαϊμπριάκ ἔνοιωσε ἀμέσως τὴν κρυφὴ συγκίνηση τῆς Ἄναιας. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ χτυπήσῃ ἀκόμα καὶ νὰ χτυπήσῃ θαθεῖα καὶ γρήγορα...

Καὶ τὸ βδελυρὸ μυστικὸ του, αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ χτυποῦσε κατὰσθη τὴ θεϊκὴ κοπέλλα, ἄρχισε νὰ θγαίνῃ—ὠμό, κυνικὸ—ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς ταραμένης ψυχῆς του:

—Ἡ μητέρα σας!... Αὐτὴ ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο, τὸ ὁποῖο μὲ χῶριζε ἀπ' τὴν ἀγάπη σας!... Πρὶν ἀκόμη ὁ Ρισελιέ σκεφθῆ νὰ τὴ σκοτώσῃ, εἶχα σκεφθῆ ἐγὼ νὰ τὴ σκοτώσω!...

Ἡ Ἄναια ἄκουγε...

Κι' ὁ Σαϊμπριάκ ἀγκομαχώντας, συνέχισε: —Ὁ ἄνθρωπος ἦρθε στὸ Ἄνζού... Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ, τὸν ὁποῖο ἔστειλε ὁ Ρισελιέ νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα σας!... Τὸν μάντευα κ' αὐτὸν καὶ τοῦς σκοποῦς του... Τὸν θῆρακα καὶ τοῦ μίλησα... Καὶ συμφωνήσαμε τὰ ἔξῃς: Αὐτὸς μὲν νὰ καυχήσῃ στὸν καρδινάλιο, ἐγὼ ἔξεπέλεσα τὴ δολοφονία...

Καὶ σκύβοντας περισσότερον πρὸς τὴν Ἄναια δὴ ὁ Σαϊμπριάκ, ἀγέρωγος, τρωμερὸς, συμπλήρωσε ὑπόκωφα:

—...ἀλλὰ ἐγὼ ἦμιον ὅμως, πού ἔξετέλεσα τὸ ἔγκλημα!... Ναί!... Ἐγὼ ἔχουσα τὸ δλητήριο!... Ἐγὼ σκότωσα τὴν μητέρα σας!... Καὶ ξέρετε γιατί;

Ἄνθρωπος τὸ κορμὶ του ὄγρια καὶ πρόσθεσε:

—...γιατὶ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, δὲν θὰ τοιμούσε νὰ τὴ σκοτώσῃ, ὅπως μοῦ ὠμολόγησε μὲ τρόμον κρυφόν!...Ἐγὼ ἐγὼ τὸ ληψαί!...Ποτέ δὲν θὰ παραδεχόταν τὸ γάμο σας μαζί μου ἢ ὁπερήφανη μητέρα σας!... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ λείψῃ ἀπ' τὴ μέση!... Καὶ τὴν ἐξέκωψα!

Μὲ λύσσα ὑστερα, ἀνάμιχτη μὲ θριάμβο, φώναξε θραχιά:

—Λοιπὸν!... Ἄν μπορῆτε, πέστε μου τώρα ὅτι δὲν ἀξίζω τὸ μῖσος σας!

Ἡ Ἄναια εἶχε γλωμισαί ἀποσιᾶ. Ἐρριχνε θλέμματα φλογερά, πρὸς τὴν κατεῦθουσι τὸν κομματιῶν τοῦ σπαθιοῦ τῆς...

—Τὸ σπᾶσατε μόνη σας! οὐράλισε μὲ ὄγριο γέλιο ὁ Σαϊμπριάκ, τώρα. Ἄλλωστε, εἶνε πολὺ ἀργὰ παιὰ... Τώρα ποῦ μάθατε αὐτὸ τὸ μυστικὸ, δὲν θὰ σᾶς ἀφίνε παιὰ νὰ μὲ σκοτώσετε!... Γιατὶ!... Γιατὶ αἰσθάνομαι κ' ἐγὼ τώρα—γιὰ σᾶς—ὄλο τὸ μῖσος πού αἰσθάνοσθε ἐσεῖς γιὰ μένα!... Ναί, κάτω ἢ προσοπίδες κ' ἢ ὅπου κριεῖς παιὰ!... Ὅχι παιὰ λατρεῖς κ' ἀγάπες... Μὲ μισεῖτε! Σᾶς μισῶ!... Ἀλλὰ εἶμαι ὁ δυνατώτερος τώρα κ' εἶσαε δικὴ μου!

Ἐπιπλέον φθόγγος. Τὰ μάτια του ἀκόνησαν ἀγριεὶς φλόγες. Καὶ μούγκρισε:

—Ἐ, κοπιᾶστε ἐδῶ, ἐσεῖς αὐτοῦ κάτω!

Ἡ ἀίθουσα γέμισε παρεῖθς, ἀπ' τοὺς δέκα μισθούς τοῦ Σαϊμπριάκ. Ἡ Ἄναια εἶνε τὴ γλωμισαί καὶ τὴν ἔκπληκτον. Ἄκουσε τὸν Σαϊμπριάκ νὰ δίνει μερικεὶς σύντομες καὶ ἔξερξ διαταγές... Καὶ ἔσφικα, θρέθηκε ἀπάνω σ' ἕνα ἄλογο.

Ὁ Σαϊμπριάκ μπῆκε ἐπικεφαλῆς τῆς ἐρίπτου ὁμάδος του, ἔρριξε ἕνα θλέμμα θριάμβου στὴ μισοανίσθητη καὶ σφιχτοκρατημένη στὰ μπράτσα ἐνὸς μπράβου, Ἄναια, καὶ φώναξε:

—Ἀκολουθεῖτε με!...

Ἐπιπλέον φθόγγος. Τὰ μάτια του ἀκόνησαν ἀγριεὶς φλόγες. Καὶ μούγκρισε:

—Ἄναια ἀπὸ τρεῖς ὄρες, ὁ Σαϊμπριάκ ἔφτανε ὀλοταχῶς στὴ Βασιλικὴ Πλατεῖα.

Διὸ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ἔμπαινε στὸ ἰδιαίτερον γραφεῖο τοῦ Ρισελιέ.

Ὁ καρδινάλιος τὸν κυττοῦσε ἐκπληκτος κ' ἀφωνος. Ὁ Σαϊμπριάκ κατάλαβε τὴν ἐκπληξί του, χαμογέλασε κ' εἶπε εὐλαδικὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν τόσο ἀπαίσιο, ὥστε ὁ καλόγηρος· κατάσκοπος φοβήθηκε...